

*Strašna je pot od bojišča
do tujega mesta...*

*Škorpion mu razjeda srce.
Vendar gre dalje, s trdimi koraki,
visok in teman,
obdan od sovražnih straž —
in poti ni konca.*

*Z demonom prezira do zadnje
postaje dospe — in ko razgaljene prsi
mu sonce obsveti, vstopi skozi vrata ječe
bogat. Uporen, še vedno uporen.*

*Brez lovorik, a poln brazgotin,
z odprto rano za križem okna
spet sanja o novih bitkah.*

Apokalipsa

*Z brušenimi bodali v rokah
jezdijo konjeniki svetovij
preko okamenelih lir in robotov,
mimo sonc in ozvezdij. —*

*V preproge zelenih oaz
je vtkana pesem peroti;
šklepet roženih plaščev —
in pritajeni pljusk plavuti
mlačnih sanj razgretih voda.*

*Iskalci miru kopljejo
skrivališča pozabe, dokler jih ne prežene
razbeljeno jeklo dneva ali led noči
iz zaklonišč njihovega iskanja.*

*Z brušenimi bodali v koščenih rokah
pa jezdijo konjeniki svetovij...
Iz brezmesnih ust — odprtih
od bolečin in strasti,
jim visijo dolgi zobje;*

z močjo demonskega magneta
zavrtle sleherno mravljo
v divji ples življenja,
smrti in porajanja.

Prebujanje

Sonce se je s prsti dotaknilo
kamnitega stopnišča —
in v senci zgodnjega jutra
zasejalo čudež lahkonoge radosti.

V temo zamaknjenosti spomina
pršijo prameni pozabe,
kakor tekoči balzam zalivajo
celico ur krvavenja.

S prebujeno dušo
se vzpenjam po stopnicah.
Na hodnike dospem.
Hodniki pojo
pod igrivimi koraki.

Slepeča svetloba je vstala do oken visokih.
Lahno upognjena je razprostrla
svoj praznični jantarni plašč;
za glorio njegovih plapolajočih trakov
plamenijo obrazi mimoidočih. —
Poveljanci, cvetoči...

Jesenska balada

Rja na hrastu,
starem jesenskem hrastu.

Zveržene bolne roke
kričijo v megleno nebo. —
Staro predsmrtno drevo.

Vran, oskubljeni vran,
enook in hripav,
v deževni dan vrešči.